

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.B., narozený ... , státní příslušnost Ukrajina, pobytem ...
zastoupeného: JUDr. Ing. Milan Mleziva, advokát, sídlem Skrétova 48,
301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad
Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12.6.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2019 č.j. OAM-
275/LE-LE05-K09-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 12.6.2019** osobně soudu doručenou téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2019 č.j. OAM-275/LE-LE05-K09-2018, které mu bylo doručeno dne 6.6.2019 a bylo jím rozhodnuto o jeho žádosti tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákon č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) se neuděluje. V žalobě mimo jiné uvedl, že s předmětným rozhodnutím nesouhlasí a považuje je za nezákonné, když žalovaný nesprávně posoudil důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako důvody, které nejsou azylově relevantní. Dále vyjádřil přesvědčení, že veškeré důvody v řízení dostatečným způsobem popsal, avšak žalovaný je nezohlednil. Žalobce se svojí žádostí domáhal udělení mezinárodní ochrany z důvodu svých obav o vlastní bezpečí na Ukrajině a své obavy odůvodnil především tím, že jako podnikatel židovské národnosti byl v zájmu ukrajinského organizovaného zločinu, který se jej pokoušel vydírat a vyhrožoval mu

mučením a fyzickou likvidací. Žalobce měl z členů organizované skupiny, která byla složena i z řad ukrajinských policistů, obavy a proto se nejprve ukrýval u svých známých na Ukrajině a následně musel z Ukrajiny v roce 2008 odejít do České republiky (dále jen ČR), neboť strach z členů „mafie“ sílil. Jednalo se zejména o osoby O.G., O.V. a J.F.. Je mu známo, že členové mafie z Ukrajiny jej neustále hledají a posílají mu i zprávy do ČR a požadují po něm výpalné. Dokonce jej v Plzni vyhledal před nějakou dobou bývalý ukrajinský policista J.F., který mu vyhrožoval a tvrdil, že si ho stejně najdou, pokud jim nezaplatí. Je tedy nepochybné, že žalobci stále hrozí nebezpečí při návratu na Ukrajinu z důvodu jeho židovské příslušnosti, a to v takové intenzitě jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 4 azylového zákona. Rovněž dle žalobce není pochyb o tom, že původcem pronásledování je státní orgán Ukrajiny, neboť jedním z pronásledovatelů je ukrajinský policista, který je nositelem výkonné moci ukrajinské státní represivní složky. Žalovaný tedy dospěl k nesprávnému právnímu názoru, když tvrdí, že v případě žalobce nelze hovořit o pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný bez řádného odůvodnění zpochybnil věrohodnost žadatelem tvrzených obav z pronásledování, ačkoliv žalobce předložil v azylovém řízení listinné důkazy a navrhl výslech svědkyně L.M.. Žalobce se dále domníval, že žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnosti týkající se možného ohrožení života žalobce v případě jeho návratu do vlasti; v tomto bodě odkázal na jeho vyjádření, které uvedl v rámci správního řízení a má za to, že pokud žalovaný neobstaral žádné důkazní prostředky, kterými by vyvrátil tvrzení uvedená žalobcem, nelze jeho azylový příběh považovat za nevěrohodný, a to ani za situace, kdy by se jeho azylový příběh v některých detailech rozcházel s azylovým příběhem, který žalobce uvedl při své prvotní žádosti před několika roky. Dále má žalobce za to, že v případě, kdy výhrůžky k jeho osobě směřují ze strany organizovaného zločinu, je třeba takové ohrožení lidského života posuzovat pečlivěji a přikládat takovým skutečnostem větší váhu, než pokud by takové výhrůžky byly směřovány ze strany běžných soukromých osob. Je proto přesvědčen, že podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou v jeho případě zcela naplněny, a žalovaný tak pochybil, když výše popsané důvody, pro něž žalobce opustil svoji vlast, nesprávně právně kvalifikoval tak, že se nejedná o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 ve spojení s § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán zcela nesprávně dospěl ve věci žalobce k závěru, že v jeho případě nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Správní orgán totiž bagatelizoval zdravotní obtíže žalobce, které byly v rámci řízení doloženy lékařskými zprávami a rovněž musí být správnímu orgánu znám zdravotní stav žalobce z doby, kdy byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců na základě rozhodnutí č.j. OAM-275/LE-LE05-PS2-2018. Dalším důvodem pro udělení humanitárního důvodu je ta skutečnost, že žalobce má v ČR dlouhodobý vztah se svojí přítelkyní L.M. se kterou sdílí společnou domácnost, a to již celou řadu let. Žalobce měl za to, že pokud by správní orgán, či nyní krajský soud, dospěl k závěru, že není v případě žalobce naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu či § 12 písm. b) zákona o azylu, je na místě mu poskytnout mezinárodní ochranu dle § 14a zákona o azylu. K tomuto závěru jej vedou skutečnosti, které uvedl ve své žádosti, a také v předcházejících odstavcích svého odůvodnění žaloby, když výhrůžky k jeho osobě byly směřovány ze strany organizovaného zločinu, jehož příslušníkem je ukrajinský policista, přičemž využívá proti svým odpůrcům nevybíravé metody, včetně vydírání použitím násilí. V případě návratu do vlasti je tak zřejmé, že žalobce by byl vystaven ze strany této skupiny mučení a nelidskému a ponižujícímu zacházení, případně i smrti. Správní orgán dospěl rovněž k nesprávným

závěrům v případě hodnocení důkazů v azylovém řízení, když k doložené kopii anonymního výhružného dopisu uvedl, že nelze určit, zda byl adresován žadateli a kdy a kým byl odeslán, toto je v rozporu s obsahem spisu, neboť je jednoznačné, že anonymní dopis byl zaslán správnímu orgánu přípisem ze dne 12.2.2019 s textací, že jej obdržela L.M. při své návštěvě Ukrajiny dne 12.1. až 27.1.2019. V uvedeném přípisu bylo též navrženo správnímu orgánu, by L.M. vyslechl správní orgán jako svědka, avšak výslech svědkyně nebyl proveden a ani nijak se s navrženým důkazem v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žalobce dále poukázal na další nezákonný postup správního orgánu ze dne 6.6.2019, kdy správní orgán předával rozhodnutí žalobci. Zmocněnec žalobce požádal v rámci tohoto úkonu správní orgán o možnost nahlédnutí do spisu, což mu bylo odmítnuto s tím, že spis není k dispozici a rovněž správní orgán odmítl sdělit, kde se vlastně spis fyzicky nachází. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zároveň žádal o přiznání náhrady nákladů řízení (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.*)

2. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.5.2019 č.j. OAM-275/LE-LE05-K09-2018

bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákon o azylu se neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 31.10.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V rámci poskytnutí údajů k podané žádosti dne 5.11.2018 a při pohovoru dne 13.2.2019 mimo jiné žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil na podzim roku 2008 automobilem za úplatu 300 USD, autobusem cestovat nemohl. Při cestě neměl žádné problémy a do ČR přicestoval přes Polsko, přesně datum příjezdu si již nepamatuje. Na území Evropské unie (dále jen EU) pobýval ještě ve Francii a Itálii, které navštívil kvůli práci, žádná víza však udělená neměl, o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Svůj zdravotní stav označil za špatný, má cukrovku, zvýšený cholesterol a zvýšené jaterní testy; měl mrtvici, ale to je již dávno; musí držet dietu, jiné zvláštní potřeby nemá. Za důvod své žádosti označil obavy z mafie, která jej na Ukrajině stíhá a je propojena s policií. Na Ukrajině podnikal a mafie po něm chtěla peníze, nic jí nezaplatil, protože jeho podnikání ještě nebylo rozjeté, a proto jej po 2 týdnech opět navštívili. Chtěli ho odvézt do lesa, ale utekl. Naštěstí měl již zahraniční pas a tak autem odjel. Autobusem nemohl, protože policie je spojená s mafií a kdyby ho viděli, tak by bylo po něm. Také mu bylo řečeno, že je divné, že nemá jako Žid peníze, protože Židi vždy peníze mají. Dále uvedl jména policistů C. a S., cítí, že po něm jdou. Známi, kteří přijeli za žalobcem z Ukrajiny, mu řekli, aby se nevracel, protože ho tam hlídají a jestli ho najdou, tak bude po něm. Také jej v ČR vyhledal ukrajinský policista J.F. (správně F.). Policie je zkorumpovaná a 30% z ní je mafie.

Na podporu svých tvrzení žalobce doložil dne 13.2.2019 správnímu orgánu kopii ručně psaného anonymního dopisu v ruském jazyce s překladem do jazyka českého. Dle překladu se jedná o výhružný dopis, který je adresovaný „židovské hnídě“. Anonymní pisatel uvádí, že adresát dopisu nebude v bezpečí ani v Evropě, kdekoli si ho najdou, kamarádi jsou již na svobodě, nyní zaplatí penězi i životem, ani „hnidy židovské“ mu nepomohou.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z mafie, která je napojena na Ukrajinskou policii a požaduje po něm část jeho zisků z podnikání.

Žalovaný po celkovém zhodnocení sdělení žalobce a informací, které zajistil, dospěl k jednoznačnému závěru o účelovosti žádosti žalobce. Správní orgán v této souvislosti poukázal na skutečnosti, které vyplynuly z porovnání výpovědí žalobce s protokoly účastníka správního řízení o vyhoštění a informací z Cizineckého informačního systému a

kteřé poukazují na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. K tomuto závěru vede správní orgán zejména to, že podal svou první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR až dne 31.10.2018, tedy přibližně po deseti letech pobytu na území ČR a dalších zemí EU. Je zřejmé, že pokud by dotýčný skutečně pociťoval ve vlasti nebezpečí pro svoji osobu, žádal by o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co jeho obavy vyvstaly a ihned poté, co opustil Ukrajinu. Svůj pobyt na území ČR se žalobce během této doby nesnažil legalizovat ani jiným způsobem, pouze během pracovního pobytu v Itálii využil nabídky Marokánce jménem A.A., který za částku 730 EUR vyhotovil padělaný občanský a řidičský průkaz Rumunska na jméno I.B., nar. ..., st. přísl. Rumunsko. O mezinárodní ochranu projevil žalobce zájem až poté, co byl s tímto padělaným cestovním dokladem zadržen Policií ČR, bylo mu sděleno obvinění z padělání a pozměnění úřední listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku a 30.10.2018 bylo Okresním soudem v Plzni rozhodnuto o jeho soudním vyhoštění v délce trvání 24 měsíců a byl mu udělen podmíněný trest odnětí svobody v délce 3 měsíců se zkušební dobou do 30.10.2019 (NPM dne 30.10.2018). Až následně den po nabytí právní moci rozsudku požádal dne 31.10.2018 o mezinárodní ochranu, dle názoru správního orgánu pouze za účelem vyhnutí nebo oddálení jeho vyhoštění z území ČR a snahy legalizaci pobytu v ČR prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany. Správní orgán zdůraznil, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jehož měl žalobce využít přednostně.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 2.7.2019** popřel oprávněnost podané žaloby a mimo jiné uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině; tyto informace jsou součástí spisového materiálu. Správní orgán v průběhu pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost seznámit se s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. Dne 10.5.2019 byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s těmito seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil, a uvedl, že by si rád zhotovil fotokopie některých důležitých dokumentů. Následně si vlastním mobilním telefonem pořídil fotokopii pohovoru ze dne 13.2.2019 a doložil dokumenty týkající se jím vykonávaného zaměstnání na území ČR – pracovní smlouvu, oznámení o nástupu do zaměstnání, zdravotní pojištění a informace o nástupu do zaměstnání. Dále bylo uvedeno, že žalobce o mezinárodní

ochranu v ČR poprvé požádal až po téměř deseti letech pobytu na území ČR dne 31. 10. 2018 (nikoliv tedy jak uváděl v žalobě, že prvotní žádost o mezinárodní ochranu podal před několika roky). Žalobce od svého příjezdu v roce 2008 do dne 22.6.2011 na území ČR pobýval na základě pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání) a po ukončení tohoto pobytového oprávnění, tedy po 22.6.2011, zde do doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, dne 31.10.2018, pobýval neoprávněně. Během svého pobytu na území ČR ani během svých nelegálních pracovních pobytů na území Itálie, Španělska, Portugalska, Francie, Švýcarska, neprojevil sebemenší zájem o podání žádosti o mezinárodní ochranu; svůj pobyt na území ČR se nesnažil legalizovat. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný odkázal na vydané rozhodnutí a spisový materiál, v němž se touto problematikou zabýval na základě shromážděných aktuálních zpráv, týkajících se této problematiky. Žalovaný i nadále zastával názor, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, když právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), jehož institutů mohl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. S existencí zákona o pobytu cizinců na území ČR žalobce již byl seznámen, neboť v minulosti zde pobýval právě na základě schváleného pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Současně žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5Azs 37/2003 a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.5.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 2.7.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.5.2019 žalobci předáno dne 6.6.2019.
5. **Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 23.7.2019** v níž uvedl, že nesouhlasí s obsahem vyjádření žalovaného, neboť dle jeho názoru je vypracováno účelově a na základě nepodložených domněnek žalovaného. Žalovaný nadále setrval na svém názoru, že žalobce v řízení o mezinárodní ochranu neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o důvodu pro udělení azyl, zcela tak přeshel všechny důvody, které žalobce v rámci správního řízení přdestřel správnímu orgánu a dospěl ke zcela nesprávnému závěru, že takto chce legalizovat svůj pobyt v ČR. Také uvedl, že je přesvědčen, že jeho žádost o získání mezinárodní ochrany je důvodná, neboť se opírá o důkazy, které předložil ve správním řízení, a jsou součástí příslušného spisového materiálu. S ohledem na uvedené vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a současně sdělil, že nesouhlasí s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání.
6. **Zástupce žalobce dne 8.11.2019** v podání soudu sdělil, že žalobce má zájem se jednání osobně účastnit, ale v současné době je ve výkonu trestu ve věznicí Všehrduy.
7. Zdejší soud tedy vytvořil rezervaci v centrálním rezervačním systému videokonferencí na datum nařízeného jednání a následně dne 11.11.2019 soud požádal Věznici Všehrduy o zajištění přítomnosti žalobce u soudu s využitím videokonferenčního zařízení a současně

telefonicky informoval zástupce žalobce, že přítomnost žalobce u jednání bude zajištěna prostřednictvím videokonference.

8. **Ústního jednání konaného dne 14.11.2019** se zúčastnil zástupce žalovaného, zástupce žalobce a žalobce prostřednictvím videokonferenčního zařízení z Věznice Všehrdy. *Zástupce žalobce* mimo jiné setrval na podané žalobě s argumentací obsaženou v ní s tím, že správní orgán nevzal v úvahu veškeré skutečnosti, proto jeho rozhodnutí trpí takovou vadou, že by mělo být zrušeno a věc vrácena zpět k dalšímu řízení. Dále uvedl, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, jakým způsobem popsal zcela konkrétně žalobce, jak je mu vyhrožováno ze strany ukrajinské mafie, která jej na Ukrajině vydírala za účelem získání finančních prostředků, a následně v ČR zjistila, že žije s paní M., když jeho obavy jsou umocněny tím, že členem této skupiny je policista, nebo snad bývalý policista F. Také sdělil domněnku, i když to nebylo prokázáno v rámci místního řízení, že i zasílaný falešný řidičský průkaz z Ukrajiny odpovídá tomu, že na něj byl udělán jakýsi komplot, aby měl další problémy v ČR. Současně poukázal na bezpečnostní neklid na Ukrajině ve vztahu k válečnému konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou, který samozřejmě vede k destabilizaci bezpečnostních složek a tím možného zneužití pravomocí policistů. Rovněž správní orgán porušil zákon i tím, že odmítl vydat spis žalobci při pohovoru a do dnešního dne nevyřídil písemnou stížnost, která byla podána v této věci. *Zástupce žalovaného* mimo jiné konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádné skutečnosti ohledně jeho židovského původu, které by byly azylově relevantní. Pokud jde o obavu z jednání soukromých osob, o kterých zde bylo řečeno, že se tímto žalovaný vůbec nezabýval, je třeba zkonstatovat, že se tím naopak zabýval velmi podrobně, a to dokonce až tak, že zjistil velmi závažné rozpory ve výpovědích žalobce učiněných v různých stádiích správního řízení, a na jejich základě pak vyhodnotil tuto výpověď jako nevěrohodnou, i přesto však v napadeném rozhodnutí žalobci vysvětlil, jakým způsobem je třeba se ochrany svých práv domáhat. Pokud žalobce tvrdí, že jeho obavy byly umocněny tím, že jednou ze soukromých osob měl být bývalý policista F., i s tím se správní orgán vypořádal na str. 5 a násl. správního rozhodnutí. Ohledně válečného konfliktu uvedl, že Ukrajina byla v březnu tohoto roku přijata na seznam bezpečných zemí původu, není tedy na místě obava z toho, že by snad nebyla schopna zajistit ochranu žalobce. Závěrem zástupce žalovaného žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil.
9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Žalobce zejména namítl, že žalovaný nesprávně posoudil důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako důvody, které nejsou azylově relevantní, i když mu stále hrozí nebezpečí při návratu na Ukrajinu, protože jako podnikatel židovské národnosti byl v zájmu ukrajinského organizovaného zločinu (mafie).

11. Předně soud uvádí, že žalobce o mezinárodní ochranu v ČR poprvé požádal až po téměř 10 letech pobytu na území ČR, tedy dne 31.10.2018, když od svého příjezdu v roce 2008 do 22.6.2011 pobýval na území ČR na základě pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání). Po ukončení tohoto pobytového oprávnění, tedy ode dne 22.6.2011 pobýval v ČR a v EU do doby podání žádosti o mezinárodní ochranu (31.10.2018) neoprávněně. Během svého pobytu neprojevil prokazatelný sebemenší zájem o podání žádosti a svůj pobyt se nesnažil legalizovat. Současně během svého pracovního pobytu v Itálii využil nabídky marockého občana, který mu za finanční částku 730 EUR vyhotovil padělaný občanský a řidičský průkaz Rumunska, na jiná osobní data. Současně nelze přehlédnout, že bývalý policista J.F. se s žalobcem setkal v roce 2012, tudíž pokud by měl žalobce opravdu obavu z návratu na Ukrajinu, konal by ohledně legalizace pobytu na území ČR neprodleně, avšak o mezinárodní ochrany projevil zájem až poté, co byl s padělaným dokladem zadržen Policií ČR a bylo mu sděleno obvinění z padělání a pozměnění úřední listiny a bylo rozhodnuto o jeho soudním vyhoštění, dále mu byl udělen podmíněný trest a teprve den po nabytí právní moci rozsudku požádal o udělení mezinárodní ochrany.
12. I přes skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu azylového řízení, tedy, že byl v domovském státě terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly ve své činnosti státními orgány podporovány, neboť i přes tvrzené nářázky členů mafie, ke kterým mělo patřit i několik zkorumpovaných příslušníků policie, či jeho židovský původ, nelze v případě žalobce hovořit o pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobcem uvedené skutečnosti nebyly najisto prokázány, jelikož žalovaný zcela správně porovnal aktuální obavy žalobce s jeho tvrzeními, která poskytl Policii ČR v průběhu s ním vedených správních řízení o vyhoštění v letech 2012 a 2018. Z uvedeného plynou značné pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědí, tak jak je prezentoval žalobce, a tyto rozpory nelze považovat za nepodstatné (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Stejně tak pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti „ukrajinské mafii“, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen NSS, ze dne 29.3.2004 č.j. 5 Azs 7/2004-37).
13. Dle názoru soudu je tedy nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro další život v ČR. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy skutečného pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, který neshledal v případě žalobce azylově relevantní důvody žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
14. K námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), když si neobstaral žádné důkazní prostředky, kterými by vyvrátil tvrzení uvedená

žalobcem, soud uvádí, že v daném případě je břemeno důkazní a břemeno tvrzení na straně žalobce. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů, z protokolu Policie ČR o výslechu ze dne 29.10.2018 a 19.10.2012, z informací z Cizineckého informačního systému ze dne 26.4.2019, opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 26.4.2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. dubna 2019; Informace OAMP – Náboženská svoboda – Demografie, ochranné mechanismy, aktuální situace, Svědci Jehovovi, ze dne 21.3.2017, Informace MZV ČR č.j. 107283/2016-LPTP k č.j. MV-85386-1/OAM-2016, ze dne 25. července 2016, Informace MZV ČR č.j. 115645/2017-LPTP k č.j. MV-108863-1/OAM-2017 ze dne 17. října 2017; Informace MZV ČR č.j. 110372/2018-LPTP k č.j. MV-7576-4/OAM-2018 ze dne 16. května 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu v této věci. Žalovaný si tak v daném případě opatřil dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí a vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici. Podle rozsudku NSS ze dne 4.2.2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81 „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Zdejší soud má tedy za to, že v daném případě žalovaný dostal výše požadovaného ve zmíněném rozsudku.

15. K institutu humanitárního azylu lze uvést, že do českého právního řádu byl zaveden s ohledem na situace, které sice nelze podřadit pod žádné jiné ustanovení upravující důvody udělení azylu, avšak jsou natolik závažné, že neudělit žadateli azyl by bylo nehumánní. Pokud je možné o mezinárodní ochraně říci, že se jedná o specifický institut ochrany cizinců, o humanitárním azylu to platí dvojnásob. Není na něj právní nárok, jeho udělení či neudělení je výsledkem správního uvážení rozhodujícího správního orgánu. Soudní přezkum je omezen na to, zda správní orgán nevybočil z mezí zákona, své rozhodnutí logicky odůvodnil, jeho procesní postup byl prost vad a konečné rozhodnutí nebylo výrazem libovůle. V podrobnostech lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 24.11.2005 č.j. 6 Azs 304/2004-43, nebo ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48.
16. Soud zjistil, že žalovaný umožnil žalobci být v průběhu řízení plně aktivní a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly. Úsudek správního orgánu byl logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení humanitárního azylu (či jakékoli jiné formy mezinárodní ochrany). Žalovaný se v souvislosti s humanitárním azylem zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, když přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný tedy shledal, že v průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod podřaditelný pod § 14 zákona o azylu a žalobce neuváděl žádné vskutku mimořádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu z toho důvodu, že rozhodnutí by bylo nehumánní.
17. Soud také souhlasí s žalovaným i v tom, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí, když neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu na Ukrajinu vážná újma. V této souvislosti též zdejší soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne

31.10.2003 č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy před pronásledováním ze strany soukromých osob nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany a současně soud poukazuje na skutečnost, že Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů je dle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována ČR za bezpečnou zemi původu. Nebyla tak prokázána žádná konkrétní vážná újma, která by hrozila žalobci při návratu do země původu.

18. K navrženému výsledku L.M. jako svědkyně soud uvádí, že správní orgán v řízení nijak nezpochybňoval jejich osobní vztah, avšak skutečnost, že žalobce má na území ČR přítelkyni, nelze považovat za azylově relevantní důvod, proto soud nepřistoupil k výsledku jmenované, jelikož jej shledal nadbytečným.
19. K námitce o možnosti nahlédnutí do spisu v rámci předávání rozhodnutí žalobci soud uvádí, že v průběhu azylového řízení měl žalobce možnost vyjádřit se a nahlédnout do spisového materiálu, a to v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, což tak dne 10.5.2019 učinil a mobilním telefonem si pořídil fotokopii pohovoru a doložil dokumenty týkající se jím vykonávaného zaměstnání na území ČR – pracovní smlouvu, oznámení o nástupu do zaměstnání, zdravotní pojištění a informace o nástupu do zaměstnání. Shora uvedená skutečnost o nemožnosti nahlédnutí do spisu při předání rozhodnutí žalobci nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož se tak stalo, až po jeho vydání.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně